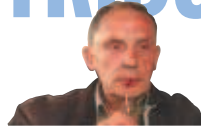

La tolerància, dins el curs de la història, troba el seu hàbitat natural en l'acceptació que un no s'expressa en nom de tots, ni tots s'expressen per a un, sinó que cada persona i institució s'expressa per a si mateix. Aquesta expressió particular neix en les pròpies conviccions, en el recolzament de les idees personals, que haurien d'ésser justes i correctes. I una de les virtuts lloades pels grecs inventors de la democràcia consisteix a no incórrer en el pecat de supèrbia.

Personalment no represento ningú, cap institució, sinó que em represento a mi mateix, i en

TRIBUNA

ÒSCAR RIBAS
EXCAP
DE GOVERN

Visita del Copríncep francès

aquest nom assistiré complagut i amb un cert orgull a la trobada amb el Copríncep francès, no per compartir idees polítiques, sinó

per ésser un dels dos caps d'Estat que Andorra ha optat constitucionalment, i, com no, per respecte a la institució. Institució que ha estat avalada per set-cents anys d'història. De què ens serviria una república, o una monarquia, més enllà de la supèrbia de voler-nos assimilar a la mal anomenada modernitat qualificada com estendards internacionals? Som el que som i hem de ser conscients fins on podem arribar amb les nostres limitacions, què volem ser. La república o la monarquia no han estat provades a casa nostra. El copríncipat sí. Ha estat tan provat que en l'àmbit internacional s'entà plantejant com a model per a

situacions anàlogues o similars a la nostra realitat.

Avui, crec jo, que Andorra acollint el Copríncep francès té l'oportunitat d'afermar la seva pròpia identitat, perquè la institució dels Coprínceps, com la del Govern, la del Consell General, la dels Comuns, la de l'Església, i altres institucions polítiques i/o socials, són part important de la pròpia identitat, com ho poden ésser en menor grau la bandera, l'escut, l'himne o la nostra llengua. Andorra, més enllà d'interessos pragmàtics que sempre seran temporals, té absoluta necessitat d'afermar la pròpia identitat. Per això, com a ciutadà, m'he fet el deure d'estar

present en aquest acte d'afirmació institucional. Actes com el d'avui, més enllà de la fàcil anècdota que es podia haver organitzat d'una altra manera, té la connotació històrica (no anecdòtica) de la trobada de totes les institucions de l'Estat andorrà. El que cal lamentar és que un fet d'aquest significat no es produeixi més sovint.

De tot cor desitjo, i personalment cerebro, que els andorrans puguem retrobar-nos, malgrat que sigui breument, amb nosaltres mateixos, i que la vinguda del Copríncep sigui una fita per assolir un futur esperançador d'acord amb la nostra pròpia història.